

„zuinigheid in het verstrekken van middelen om den best mogelijken gezondheidstoestand van het algemeen te verkrijgen is geen zuinigheid, maar verkwisting; immers leven en gezondheid van het menschedom staan op het spel". Eén der voornaamste plichten van de gemeenschap is wel het *genezen* en nog meer het *voorkòmen* van ziekten. Dat geneeskundige voorzorg en sanitaire maatregelen gebrek en ziekte kunnen weren, het leven kunnen verlengen en den algemeenen gezondheidstoestand kunnen verhoogen en daardoor de welvaart vergrooten, is de meest bekende waarheid, die de geschiedenis der laatste 70 jaren de wereld geleerd heeft. Het is te wenschen, dat de woorden van sir NEWSHOLME ver over de grenzen van het Vereenigd Koninkrijk gehoord, — en ter harte genomen worden.

TUBERCULOSE-DIPLOMA. — Als straks het jaargetijde zal zijn aangebroken, waarin de eene helft der menschheid de andere helft examineert, dan zal de feestvreugde in Engeland dit jaar wederom vergroot zijn, doordat in Juli voortaan de candidaten, die het „Tuberculous Diseases Diploma" (T. D. D.) willen behalen zich aan een examen moeten onderwerpen. Het lijkt mij onbegrijpelijk, dat dit streven naar zoo gespecialiseerde diploma's door de artsen wordt toegejuicht. Om tot het examen te worden toegelaten moeten nog allerlei „bewijsjes" overgelegd worden, dat men hier en daar een cursus heeft gevolgd of op een laboratorium heeft gewerkt. Onze westelijke bureu maken het den minder met aardsche goederen gezegende ook al niet gemakkelijk: tegelijk met de vereischte „certificates" moet £ 10 10 s. worden overgemaakt.

DRONKENSCHAP IN LONDEN leidde in 1913 tot 64783 veroordeelingen; in de volgende jaren waren de cijfers: 1914: 67117; 1915: 51372; 1916: 29095; 1917: 16567; 1918: 9901; 1919: 20674; 1920: 29956; 1921: 27410 (*Med. Officer*, 11 Maart 1922).

BRENKMAN.

BEROEPSBELANGEN.

HET MONOPOLIE VAN DEN KWAKZALVER. — De befaamde OTTO—OTTO, de kwakzalver, die in Brunswijk van een „onafhankelijken" minister den titel van professor had gekregen en dezen bewindsman den politieken nek deed breken, is in Venlo voordrachten komen houden „op het gebied van psychotherapie". Het *Limburgsche Dagblad* van 17 Maart bericht, dat ook de laatste voordracht „hoogst interessant" was. De lezing zelf gaf een heldere, *streng wetenschappelijke* uiteenzetting van verschillende feiten en levensomstandigheden, die met de psychotherapie samenhangen. Bij wijze van toepassing der theorie werd een viertal jeugdige stotteraars, een man lijdende aan ischias, een persoon, die gekweld werd door zenuwhoofdpijn, een vrouw met rugpijnaandoening en een man met zenuwrheumatiek in de beenen behandeld, die na afloop geen pijnen meer gevoelden of, wat de stotteraars betreft, normaal konden spreken. Tot slot werden proeven van suggestie en hypnose genomen, waarvan de belangwekkendste zonder twijfel was, de diefstal van een jongen onder suggestie of hypnose staande. Was het getal belangstellenden niet groot, zonder gevolg zijn de voordrachten alhier niet geweest. Zeer vele personen hebben zich ter genezing van gebreken, berustend op zielsziekten, onder behandeling van den „professor" gesteld.

De onnoozelheid van het Limburgsche blad, dat dezen ridder voor een echten professor aanziet, is toch al te groot. Want een echte professor uit het buitenland, die hier voordrachten zou komen houden en daarna spreekuur zou gaan houden voor de burgerij, zou door de politie en de justitie niet ongemoeid zijn gebleven. Een regelmatig tot arts opgeleide persoon uit het buitenland mag hier niet zoo maar de geneeskunst uitoefenen. Anders is het met den kwakzalver. Die mag, waar hij ook van daan komt, zijn gevaarlijke kunsten uithalen en op zijn toehoorders proeven nemen, die in een aantal landen verboden zijn. Er bestaan wel strafbepalingen, maar er bestaat ook juridische uitleggings-

kunst, die in ons land herhaaldelijk met groot talent is toegepast. Voor de kwakzalvers bestaat dus een monopolie. Zij alleen mogen doen wat geen ander mensch mag doen, voordat hij zware offers heeft gebracht en aan allerlei moeilijke voorwaarden heeft voldaan.

DE WAARDEERING VAN HET BEROEP VAN ARTS. — De *Wiener klin. Wochenschrift* maakt melding van een oproeping voor de betrekking van gemeente-arts in een Oostenrijksch plaatsje, niet om de sollicitatie te bevorderen maar om eens te laten zien, hoe hoog het beroep van arts wordt geschat. Het aantal inwoners is 2357, het salaris 2238 kronen (thans ongeveer f 0.75 Nederlandsche waarde) per jaar. De benoemde moet een huisapothek houden. Als *woning* kan hij *huren*: één kamer, een spreekkamer en een keuken!

PINKHOF.

EEN DOKTERSSTAKING. — In het Wupperdal dreigen de dokters in staking te gaan; sinds lang eischen zij de verhooging hunner betaling, echter zonder eenig resultaat te bereiken. In een uitvoerige verklaring hebben de geneesheeren van Elberfeld en Barmen geprotesteerd tegen deze politiek van de lange baan en de scherp afwijkende houding der fondsvertegenwoordigers. Zij verklaren, dat, indien tengevolge van het afwijzen van hun rechtvaardige eischen een toestand ontstaat, waarin geen contract meer bestaat, de raadgevers en leiders der ziekenfondsen de verantwoordelijkheid daarvoor dragen, maar niet de artsen.

PENSIOENEN VOOR GEMEENTEARTSEN. — Het Tsjechische ministerie van volksgezondheid heeft een wetsontwerp ingediend tot verbetering van de pensioenen der gemeente- en districts-geneesheeren. Deze bedragen thans ten hoogste 1400 kronen en 700 kronen voor weduwen en weezen, wat in de tegenwoordige omstandigheden te weinig is. De Prager artsen vallen niet onder deze wet; voor hen zal binnenkort een afzonderlijke regeling getroffen worden.

E. SLUITER.

INGEZONDEN.

VERSTREKKING VAN KOEPOKSTOF.

Niettegenstaande de hoofdinspecteur der volksgezondheid voor de besmettelijke ziekten, TERBURGH, in nummer 3 van dezen jaargang, bldz. 338, er aan heeft herinnerd, dat alleen nog de koepokinrichtingen te Amsterdam, Rotterdam, 's-Gravenhage, Leiden en Groningen voortbestaan en koepokstof afleveren, schijnt dit bericht aan de aandacht van vele collegae, vooral in Noord-Brabant, te zijn ontsnapt. Dezen verkeerden blijkbaar in de meening, dat de koepokinrichting in den Bosch nog in werking is en zenden hun aanvragen om stof daarheen. Daar de inboedel van de Bosscher inrichting voorloopig naar het Centraal Laboratorium voor de volksgezondheid was gezonden, meent de concierge dier voormalige inrichting blijkbaar, dat de pokstof nu uit dat laboratorium moet komen en zendt derhalve die aanvragen daarheen. Het Centraal Laboratorium bereidt, zooals bekend is, geen koepokstof en stuurt de aanvragen door naar de Amsterdamsche inrichting, soms drie tegelijk in één zending. Tot welke vertraging, tot welke teleurstellingen ook, dit aanleiding geeft, zal wel duidelijk zijn. Een enkel voorbeeld slechts uit den allerlaatsten tijd. Collega X. te Z., een afgelegen plaatsje, vraagt d.d. 18 Maart stof aan voor ongeveer 175 personen, te gebruiken Woensdag, 22 Maart en volgende dagen. Dezen brief richt hij naar 's-Hertogenbosch, vandaar wordt die doorgezonden naar Utrecht, vandaar naar ons, waar hij den 21sten aankomt. Denzelfden dag wordt de stof verzonden. Intusschen telegrafeert X. op 22 Maart 's morgens in wanhoop, weer naar den Bosch: „stuur onmiddellijk bestelde pokstof, niets ontvangen.” Dit telegram wordt nageseind naar Utrecht en vandaar naar Amsterdam en kost nu aan naseinkosten f 1.30, volkomen nutteloos besteed geld, dat de Amsterdamsche inrichting betalen mag, als tenminste